

(reportáž z koncertu Radůzy v Malostranské besedě) Zpěvačka Radka Vranková, známá spíše jako [Radůza](#), bude 16. března 2013 slavit kulaté životní jubileum. V roce 2004, kdy obdržela folkového Anděla, plnil její portrét stránky mnoha časopisů. Hovořilo se o ní jako o nástupkyni Hany Hegerové. Jenže od té doby uteklo několik let, Radůza je maminkou dcerky a synka s exotickými křestními jmény, vydala několik alb, poslední v roce 2010, a v důsledku zlé nemoci rok a půl nevystupovala. Nejvíce jí sluší prostředí hudebních klubů, ale zaplní i divadelní sál a krom zpěvu a hraní na řadu nástrojů skládá písně,



scénickou hudbu a vynikající texty. Radůzu nelze označit za něčí nástupkyni, střídá žánry a je zbytečné je třídit. Má v sobě ale kongeniální odlesk té, která ji objevila, té která mi dodnes citelně až bolestně chybí - Zuzany Navarové.

Počínaje 26. březnem 2012 Radůza čtyři dny natáčela v Malostranské besedě nové album a DVD. Režisérkou DVD je její přítelkyně Olga Špátová, která nezapře, kdo jsou její rodiče. Jednoho natáčení jsem se v prostředí nabitého sálu zúčastnil. Večery byly ve znamení povinně vypnutých mobilů, zákazu fotografování a zákazu konzumace nápojů. Jednoho večera jsem se spolu s ostatními pouze stojícími diváky zúčastnil.

Radůza měla šťastný nápad, že se obklopila vynikajícími muzikanty. Za bicími a perkusemi seděl David Landštof, basovou kytaru, housle a další nástroje držel v ruce jeden ze slavné rodiny - Jan Cidlinský a na elektrickou kytaru hrál Josef Štěpánek, hostující na řadě alb různých interpretů. Polovinu jeviště zabralo koncertní křídlo, pro Besedu dost nezvyklý nástroj. Radůza krom klavíru, akordeonu a kytary hrála i na další nástroje, mimo jiné i na chodské dudy, na její přání přeladěné panem Konrádym na smutnou tóninu, pry s poznámkou, že má rád blázny.

Podle dostupných informací se má album jmenovat **Ocelové město** podle písně se stejným názvem, která ten večer zazněla. Tím městem není titul knihy Julesa Verna, ale Kladno, blízko něhož Radůza dnes žije. Jak známo, Radůza zpívá písně „all inclusive“, se svou hudbou a texty. Občas ale sáhne textově i jinam. Ten večer zazněl text z písní Kosmických Jana Nerudy a zhudebněný biblický text Žalm 22. Kritika byla poněkud na rozpacích nad Radůziným albem **V salonu barokních dam**

, natáčeném v době, kdy čekala syna. V Radůzině repertoáru jsou písně, které vedou lidi na barikády, ale kontrast s klidnými „dumkami“ na koncertu mi vůbec nevadil. Radůza vyzpívá vzdor z nešťastné lásky, kongeniálně přetextuje Vysockého

*Plachtu*

(Parus), dá naději i sílu. Je řada interpretů, která mlčky končí s pozdravem „

## Zpívat nebo zemřít

Napsal uživatel Tomáš Pohl  
Úterý, 10 Duben 2012 22:21

---

*díky, jdu si pro penízky.*

“ U Radůzy jsem měl a mám pocit, že po každé písni zemře. V některých písních jsem pochyboval, zda je ještě její hlasivky unesou. Dvuhodinový koncert bez přestávky uběhl rychle, bez pocitu bolavých nohou a jediného hluchého místa vyplněného vatou či tzv. vtipným slovem. Doprovodná kapela dala starším písním novou, velmi dobrou tvář a ty nové, ještě zatím neznámé písně pozdvihla ještě kousek nad obvyklou interpretaci autorky s doprovodem jednoho nástroje. Publikum vytleskalo písně

*K vráně vrána*

a ještě další a šťastná Radůza měla za sebou další natáčecí den. Jen jsem si pro sebe říkal, proč tak báječná zpěvačka stojí stranou médií? Pro mě je Radůza věčným Andělem, a to od doby, kdy jsem ji prvně viděl vláčet těžký akordeon před těch několik lidí, kteří ji jako já tehdy objevilo.